Σέριφος: Έκταση: **75** τ. χλμ. Ανάπτυξη ακτών: **81,5** χλμ. Πληθυσμός: **1.100**

Σίφνος: Έκταση: **74** τ. χλμ. Ανάπτυξη ακτών: **70,5** χλμ. Πληθυσμός: **1.960**

Αντικριστές, στη μέση της «δυτικής παράταξης» των Κυκλάδων, η Σέριφος και η Σίφνος απέχουν 73 μίλια από τον Πειραιά η πρώτη, 79 η δεύτερη. Συνδέονται ακτοπλοϊκά με τον Πειραιά και μεταξύ τους αλλά και με τα νησιά Κίμωλο, Μήλο, Πάρο, Σύρο. Το καλοκαίρι και με τα νησιά Θήρα, Κύθνος, Σίκινος, Φολέγανδρος.

Ορεινή, με παραγωγή κρασιού και σταφυλιών, η Σέριφος έχει πρωτεύουσα την μεσόγεια ομώνυμη Σέριφο ή **Χώ ρα** και λιμάνι το **Λιβάδι**, στον μυχό κόλπου, στην ανατολική πλευρά του νησιού, όπου υπάρχουν απλωτή παραλία και καλές αμμουδιές. Στη δυτική ακτή, το
Μεγάλο Λιβάδι
διαθέτει
εξίσου ωραία παραλία, όπως και ο
Κουταλάς.
Κάποια ξενοδοχεία υπάρχουν στο λιμάνι, ενώ δωμάτια και διαμερίσματα νοικιάζονται σε όλους τους οικισμούς.

Γνωστή για τα κεραμικά της, η Σίφνος έχει πρωτεύουσα τη μεσόγεια **Απολλωνία,** της οποίας κολλητή συνέχεια αποτελεί ο οικισμός
Αρτεμώ νας
. Λιμάνι του νησιού είναι οι
Καμάρες
, με ωραία αμμουδιά. Όμορφες παραλίες και αμμουδιές υπάρχουν επίσης στους παράλιους οικισμούς
Βαθύ
,
Πλατύς Γιαλός
και
Φάρος
. Πανέμορφο είναι το τοπίο στην
Χρυσοπηγή
, στο νότιο άκρο του νησιού. Στον απομονωμένο παραθαλάσσιο και μέσα σε άγριο τοπίο
Χερρόνησο
(σε απόσταση 15 χλμ. βόρεια από τη Χώρα), συντηρούνται τα φημισμένα εργαστήρια

κεραμικών, ενώ τον μεσαιωνικό του χαρακτήρα διατηρεί ο ορεινός οικισμός **Κάστρο**, παλιά πρωτεύουσα του νησιού. Υπάρχουν στη Σίφνο ξενοδοχεία και αρκετά διαμερίσματα με ξενοδοχειακές παροχές, καθώς και ενοικιαζόμενα διαμερίσματα και δωμάτια.

Στα νοτιοδυτικά της Σίφνου, ανάμεσα στις Μήλο και Κίμωλο (δυτικά τους) και στην Ίο (στα ανατολικά τους), υπάρχουν τα νησιά **Σίκινος** (έκταση 40 τ. χλμ., ανάπτυξη ακτών 41 χλμ. και πληθυσμός 260 κάτοικοι) και **Φολέγανδρος** (έκταση 30 τ. χλμ., ανάπτυξη ακτών 40 χλμ. και πληθυσμός περίπου 560 κάτοικοι).

Τηλέφωνα Σέριφου: Λιμεναρχείο: 228.10.51.470. Αγροτικό ιατρείο: 228.10.51.205. Δήμος: 228.10.51.210.

Τηλέφωνα Σίφνου: Λιμεναρχείο: 228.40.33.617. Δημοτικό γραφείο τουριστικών πληροφοριών: 228.40.31.977.

Η **ιστορία** των νησιών

Η Σέριφος του Περσέα:

Κατευθείαν απόγονοι του Δαναού, οι δίδυμοι Ακρίσιος και Προίτος άρχισαν να τσακώνονται, απ' όταν ακόμα βρίσκονταν στην κοιλιά της μάνας τους. Όταν μεγάλωσαν, ο Ακρίσιος έγινε αδιαμφισβήτητος βασιλιάς του Άργους. Παντρεύτηκε την Ευρυδίκη, κόρη του Λακεδαίμονα, κι ετοιμάστηκε να γίνει γενάρχης κραταιάς δυναστείας. Πλην όμως, του προέκυψε η Δανάη, πανέμορφη κόρη αλλά θηλυκό. Κατέφυγε στους Δελφούς ρωτώντας, τι πρέπει να κάνει για

να αποκτήσει αρσενικούς απογόνους. Η απάντηση τον τρόμαξε: Ήταν γραφτό να τον σκοτώσει ο εγγονός του. Γύρισε το Άργος έχοντας χάσει κάθε επιθυμία να αποκτήσει άλλους απογόνους. Και για να μην την πάθει από κάποιον γιο της Δανάης, έβαλε και του έφτιαξαν ένα χάλκινο (ή, κατ' άλλους, χρυσό) δωμάτιο, το έχωσε βαθιά μέσα στη γη κι έκλεισε εκεί μέσα την όμορφη κόρη του.

Το πρόβλημα για τον Ακρίσιο ήταν ότι ο Δίας είδε την όμορφη Δανάη και την πόθησε. Μεταμορφώθηκε σε χρυσή βροχή, πέρασε από τα ανοίγματα του υπόγειου κελιού, ξαναπήρε τη μορφή του, κατέκτησε τη Δανάη και αποχώρησε. Στους εννιά μήνες, γεννήθηκε ο Περσέας. Λύσσαξε ο Ακρίσιος, πήρε μάνα και γιο, τους έκλεισε σε μια λάρνακα και τους έριξε στη θάλασσα. Αυτό που γράφει, όμως, δεν ξεγράφει. Η λάρνακα μπλέχτηκε στα δίχτυα ενός ψαρά της Σερίφου που την ανέσυρε, την άνοιξε κι αποφάσισε να σώσει μητέρα και μωρό. Δανάη και Περσέας μεγάλωσαν στη Σέριφο, οι κάτοικοι της οποίας είναι πολύ υπερήφανοι γι' αυτό. Ο χρησμός, βέβαια, επαληθεύτηκε αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Υψιπύλη και Σίκινος:

Μια από τις διαφωνίες των κατοίκων της Νάξου με αυτούς της Λήμνου είναι η διαμάχη για το ακριβές σημείο όπου συνέβη η ένωση του θεού Διονύσου με την κόρη του Μίνωα, Αριάδνη, όταν την εγκατέλειψε ο Θησέας. Οι κάτοικοι της Λήμνου επιμένουν ότι αυτό έγινε στο νησί τους, όπου και γεννήθηκε ο γιος του ζευγαριού, Θόαντας. Κι όταν αυτός μεγάλωσε, απέκτησε κόρη την Υψιπύλη που σε άλλους τόπους ταυτίζεται με την Σελήνη. Επειδή η θεά Αφροδίτη έβαλε το χέρι της και οι γυναίκες της Λήμνου έβγαζαν μια μυρωδιά που απωθούσε τους άνδρες, οπότε δεν πλάγιαζαν μαζί τους, οι κυρίες του νησιού οργάνωσαν συνωμοσία.

Μέσα σε μια νύχτα, έσφαξαν όλους τους άνδρες του νησιού. Ο μόνος που σώθηκε, ήταν ο Θόαντας, ειδοποιημένος από την Υψιπύλη. Προσωρινά, η βασιλοπούλα έγινε βασίλισσα του νησιού, ενώ ο Θόαντας έφυγε στις Κυκλάδες, βγήκε στο νησί Οινοίη, παντρεύτηκε μια ναϊάδα (νεράιδα) κι απέκτησε γιο τον Σίκινο που έδωσε το όνομά του στο νησί. Δημιουργήθηκε αποικία.

Προίκα στους Βενετσιάνους:

Στα αρχαϊκά χρόνια, στη Σέριφο έφτασαν Ίωνες άποικοι από την Αττική. Το νησί πάντα ήταν σύμμαχος ή φόρου υποτελές των Αθηναίων. Είχε την ίδια τύχη με τα άλλα νησιά των Κυκλάδων και, επί ρωμαϊκής κατοχής, ήταν τόπος εξορίας. Το 1207, πέρασε στην κατοχή των Βενετσιάνων. Τον ΙΔ' αιώνα, γνώρισε άνθιση χάρη στην εκμετάλλευση των πλούσιων σε σιδηρομεταλλεύματα κοιτασμάτων της. Όταν το 1537 έπεσε στο νησί ο ναύαρχος πειρατής Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα, ερημώθηκε. Στα 1600, ιδρύθηκε εκεί το καστρομονάστηρο των Ταξιαρχών, στο οποίο, από το 1611, λειτούργησε σχολείο. Οι πειρατικές επιδρομές δεν άφησαν τους νησιώτες να ανασάνουν, ενώ κι αυτοί γνώρισαν τρομερές καταστροφές στην διάρκεια του πολέμου ανάμεσα στους Οθωμανούς και τους Βενετσιάνους (1645 –1669).

Το «Ελντοράντο» της Σίφνου:

Ιωνική αποικία από τα τέλη του ΙΑ' αιώνα, η Σίφνος είχε την ίδια με τα άλλα νησιά των Κυκλάδων ιστορική πορεία μέσα στον χρόνο. Με εξαίρεση τον πλούτο που για περίπου εκατό χρόνια της πρόσφεραν τα ορυχεία της. Ήταν τον ΣΤ' π.Χ. αιώνα, όταν οι κάτοικοί της εκμεταλλεύονταν το πλούσιο σε χρυσό και ασήμι υπέδαφος του νησιού. Ο «θησαυρός των Σιφναίων» στους Δελφούς ήταν ονομαστός. Τα ετήσια έσοδα από το εμπόριο χρυσού έφταναν τα εκατό τάλαντα και οι κάτοικοι τα μοιράζονταν μεταξύ τους. Στα τέλη του (ΣΤ') αιώνα όμως, η θάλασσα εισέβαλε στα ορυχεία και τα κατέστρεψε. Το ελληνικό «Ελντοράντο» δεν είχε συνέχεια. Προοδευτικά, το νησί περιέπεσε σε αφάνεια. Στα βυζαντινά χρόνια είχε μεταβληθεί σε ορμητήριο πειρατών. Πέρασε στους Βενετσιάνους το 1204 αλλά, δυο αιώνες αργότερα (1407) η Σίφνος κατακτήθηκε από έναν Ιωαννίτη Ιππότη. Μια δισέγγονή του παντρεύτηκε, το 1464, κάποιον Βενετσιάνο της οικογένειας των Γκοζαντίνι και το νησί βρέθηκε στην κατοχή Βενετσιάνων ως προίκα. Στα 1537, το πήρε ο Μπαρμπαρόσα.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 18.2.2010)